

Του **ANT. ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ**

ΤΡΙΑ χρόνια από την παράδοση της ηγεσίας του ΠαΣοΚ στον Γιώργο Παπανδρέου και δεκαπέντε μήνες από την έκδοση του πρώτου βιβλίου του, ο πρώην πρωθυπουργός κ. Κώστας Σημίτης επανέρχεται με δεύτερο πόνημα, πλήρες μνημάτων και συμβολισμών, ένα είδος πολιτικού «μανιφέστου»

Ο κ. Κ. Σημίτης εκκινεί τον πρόλογό του από τη διαπίστωση ότι, τρία χρόνια μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας, οι πολιτικές που χαράχθηκαν κατά την περίοδο 1996-2004 «παραμένουν επίκαιρες», διότι η ίδια η κυβέρνηση Καραμανλή τις έχει αναγάγει, κατά ιδιότυπο τρόπο, σε σημείο αναφοράς, καθώς αποδίδει σε αυτές «τις δυσκολίες που συνάντησε, τις καθυστερήσεις που προέκυψαν και τις αποτυχίες που γνώρισε».

Κατηγορεί στη συνέχεια την κυβέρνηση για «ασταμάτητη παρελθοντολογία και κυρίως για έλλειψη δημιουργικού πολιτικού λόγου», σημειώνει ότι «το όραμα της ONE αγκάλιασε τους πολίτες γιατί εξέφραζε την επιθυμία τους να τερματιστούν όσα κρατούσαν την Ελλάδα στο περιθώριο» και συμπληρώνει επιμένοντας ότι «το όραμα της μετα-ONE εποχής ήταν και είναι η σύγκλιση προς ένα καλύτερο επίπεδο ζωής, ανάλογο με εκείνο που επικρατεί στις ανεπτυγμένες χώρες της ΕΕ, ώστε να γίνουμε ισότιμοι με τους άλλους ευρωπαίους πολίτες σε δυνατότητες και προοπτικές».

Ο κ. Σημίτης δηλώνει μετά πάθους ότι «τίποτε δεν μας χαρίσθηκε και ούτε πρόκειται να μας χαριστεί» και επιμένει ότι «τη θέση μας στον κόσμο την κατακτάμε με τις δικές μας επιλογές, με τις δικές μας αποφάσεις και πρωτοβουλίες». Κάπως έτσι άλλωστε αιτιολογεί τη σταθερή άποψή του ότι χρειάζεται «στρατηγική και σχέδιο».

Δικαιολογεί ακολουθώντας τα κύματα δυσπιστίας που κατέλαβαν τους πολίτες επειδή «το νέο όραμα δεν μπορούσε να έχει αυστηρό χρονοδιάγραμμα» και ακόμη επειδή «η ανάπτυξη είναι μακρά διαδικασία, όπου τα επιτεύγματα συνήθως γίνονται βαθμιαία ορατά».

Εχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η προσέγγισή του για τη Νέα Δημοκρατία, η οποία «απέρριψε την ιδέα της σύγκλισης» και ανέδειξε ως κεντρικό μέλημα της κυβέρνησής της «την ορθή διαχείριση», με μόνο σκοπό «να καθουχάσει όλους εκείνους που φοβούνται τις συνέπειες της προσαρμογής στις ευρωπαϊκές εξελίξεις».

Στο σημείο αυτό κατακεραυνώνει τον κ. Κ. Καραμανλή, γράφοντας ότι «μια κυβέρνηση οφείλει να επιδιώκει τη λύση των προβλημάτων» και όχι «να προσαρμόζει τους ρυθμούς της, είτε στους φόβους που καταγράφουν οι δημοσκοπήσεις, είτε σε ό, τι συνεπάγεται λιγότερο κόστος».

Σε αυτήν την περίπτωση, σημειώνει με έμφαση ότι «η χώρα μένει στάσιμη». Εκτιμά στη συνέχεια ότι «η Νέα Δημοκρατία δεν προτίθεται να ασχοληθεί με τα μεγάλα προβλήματα, μόνο περιορισμένες παρεμβάσεις θα επιχειρεί και αυτές με περιπτώσιακά μέτρα πελατειακού ιδίως χαρακτήρα». Απορρίπτει επίσης τον βαρύ «μεταρρυθμιστικό λόγο» του κ. Καραμανλή, τον οποίο χαρακτηρίζει «προπέτασμα καπνού» για να καλυφθεί, όπως γράφει, «μια πολιτική που συμμορφώνεται μεν στο γενικό πλαίσιο της ONE, αλλά αγνοεί την ουσία, την επιδίωξη μιας σταθερής οικονομίας, τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας και

για τον κόσμο, τη χώρα, τη νέα εποχή και βεβαίως για το ΠαΣοΚ. Το νέο βιβλίο του πρώην πρωθυπουργού, που φέρει τον τίτλο «Στόχοι, Στρατηγική, Προοπτικές», θα κυκλοφορήσει, όπως και το προηγούμενο, από τις εκδόσεις Πόλις και θα παρουσιαστεί την προσεχή Τρίτη στην Αίγλη του Ζαπείου. Περιλαμβάνει συλλογή άρθρων και ομιλιών της δεύτερης τετραετίας και συνοδεύεται από έναν πρόλογο,

επίκαιρο και αναλυτικό των συνθηκών, εγχώριων και διεθνών, με προτάσεις, θέσεις, ιδέες και συγκεκριμένες πολιτικές για τη χώρα και την προοπτική της. «Το Βήμα» εξασφάλισε εγκαίρως το νέο βιβλίο του κ. Κώστα Σημίτη και παρουσιάζει σήμερα τα σήματα και τα μηνύματα του πρώην πρωθυπουργού προς το κόμμα του, την κοινωνία και συνολικά την πολιτική.

■ Την Τρίτη με αφορμή την παρουσίαση του νέου βιβλίου του πρώην πρωθυπουργού

Διακήρυξη Σημίτη

Ποια είναι τα μηνύματα που στέλνει στο κόμμα και στην κοινωνία

Ο κ. Κ. Σημίτης σε πρόσφατη ομιλία του στο Κοινοβούλιο. Δεκαπέντε μήνες από την έκδοση του πρώτου βιβλίου του, ο πρώην πρωθυπουργός επανέρχεται με δεύτερο πόνημα

Εκπαίδευση και ανάπτυξη

ΓΙΑ ΤΗΝ ανώτατη εκπαίδευση ο κ. Σημίτης σημειώνει πως δεν αρκούν γενικές δηλώσεις για διαφορετικό σύστημα πρόσβασης, διοίκησης, διδασκαλίας και έρευνας. Θεωρεί επιβεβλημένη την αξιολόγηση και την προσβολή των συντεχνιακών αντιλήψεων.

Όλα πάντως συνδέονται, κατά τον κ. Σημίτη, με την ανάπτυξη. Είναι η μόνη και οικονομικά ενδεδειγμένη μέθοδος που εγγυάται την πρόοδο. Ισως και η μείωση των αμυντικών δαπανών, υπό την προϋπόθεση ότι η εξωτερική πολιτική θα κινηθεί στη γραμμή της προσέγγισης με την Τουρκία, σε λογική εξεύρεσης λύσεων και συμβιβασμών, κάτι που αρνήθηκε η κυβέρνηση Καραμανλή, όπως παρατηρεί.

την ανάπτυξη με κοινωνική συνοχή».

Γράφει ακόμη ότι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης «αποπνέει μιζέρια» και διακρίνεται από «συνεχείς προσπάθειες παραπλάνησης, διαστρέβλωσης και συγκάλυψης, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τη δήθεν απογραφή ή την αναθεώρηση του ΑΕΠ». Κατ'

αυτόν, τα παραπάνω αποδεικνύουν «την έλλειψη ενός σοβαρού σχεδίου» και υποδηλώνουν τη νεοδημοκρατική πεποίθηση ότι «οι αυτοματισμοί της αγοράς εξασφαλίζουν τις καλύτερες δυνατές λύσεις». Για να σημειώσει ότι η αντίληψη που υπάρχει στην κυβέρνηση ότι «υπάρχει ένας αυτόματος πιλότος που λύνει τα προβλήματά μας δεν

συμβιβάζεται με όσα συμβαίνουν στον κόσμο και στη χώρα».

Αξιολογώντας την παρούσα περίοδο ο κ. Σημίτης εκτιμά ότι «η Ελλάδα συμμετέχει σε μια διαδικασία παγκόσμιας αλλαγής η οποία επηρεάζει δραστικά τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες». Η διαφορά με το παρελθόν είναι ότι τώρα αλλάζουν όλα ριζικά με μεγαλύ-

τερη ταχύτητα, με αποτέλεσμα «να δημιουργούνται συνεχώς νέα δεδομένα για τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, ανατρέποντας τις υπάρχουσες ισορροπίες και αναδεικνύοντας νέες καταλυτικές δυνάμεις».

Για τούτο αποδίδει ξεχωριστή σημασία στην αξιολόγηση των διεθνών συνθηκών, στον ρόλο των τεχνολογιών, των επικοινωνιών και της κίνησης των κεφαλαίων. Θεωρεί τη συντελούμενη μεταβολή στον κόσμο αντίστοιχη της βιομηχανικής επανάστασης, καθώς δημιουργεί «νέες εστίες ανάπτυξης, ισχύος και επιρροής». «Το φαινόμενο – επισημαίνει – έχει τη δική του δυναμική» και κανείς δεν γνωρίζει τη διάρκεια και τις κατευθύνσεις διάχυσης της ισχύος. Γράφει χαρακτηριστικά ότι: «Όπως η τυπογραφία και η ατμομηχανή πυροδότησαν εξελίξεις ανεξάρτητες, έτσι και η ψηφιοποίηση και οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές παύουν να εξυπηρετούν μόνο τους στόχους των εφευρετών και των κεφαλαιούχων που τους χρηματοδοτούν, παρέχοντας τη δυνατότητα στον καθένα να αναπτύξει δραστηριότητες σε ποικίλες κατευθύνσεις».

«Η παγκόσμια αλλαγή – συνεχίζει – καθιστά τους πρωταγωνιστές ακόμη πιο ισχυρούς, αλλά δημιουργεί ταυτόχρονα και άλλους πόλους με δικές τους δυνατότητες και επιδιώξεις, ένα παγκόσμιο δίκτυο με πολυάριθμους κόμβους, που όχι μόνο δέχονται, αλλά στέλνουν και τα δικά τους μηνύματα». «Αυτήν την πλευρά πρέπει να εκμεταλλευθεί η Ελλάδα» γράφει ο πρώην πρωθυπουργός υπερβαίνοντας δόγματα και σχήματα, με πρώτο «την παραδοσιακή αντίληψη του κράτους-έθνους», όπως και τη συνήθη διάκριση του «μέσα» και του «έξω».

Κατά τον κ. Σημίτη, η περίοδος απαιτεί ενίσχυση της θέσης και της παρουσίας μας στα υπερεθνικά κέντρα λήψης των αποφάσεων, συμμετοχή – χωρίς δισταγμούς – σε υπερεθνικές προσπάθειες, στις προσπάθειες εξέλιξης της Ευρώπης όπως και σε διεθνή τοπικά ή περιφερειακά δίκτυα οικονομικής συνεργασίας.

Για την επίτευξη της σύγκλισης θέτει ως προϋποθέσεις την ενίσχυση των επενδύσεων στις μεγάλες υποδομές της ενέργειας, της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών, την εξασφάλιση κοινωνικών και άλλων πόρων με διατήρηση υψηλών ρυθμών ανάπτυξης, την ενίσχυση των πραγματικών εισοδημάτων, την εφαρμογή διαρθρωτικών αλλαγών που θα ελευθερώνουν την επιχειρηματικότητα, όπως και μακροπρόθεσμης διορατικής πολιτικής στην Παιδεία, στην έρευνα και στις τεχνολογίες, την ουσιαστική αύξηση των επενδύσεων σε ανθρώπινο δυναμικό, την οικοδόμηση ενός κράτους πρόνοιας και την αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων της απασχόλησης και της κοινωνικής ασφάλισης, την προστασία των ηλικιωμένων από την περιθωριοποίηση, την αναμόρφωση της δημόσιας διοίκησης και την υιοθέτηση περιφερειακής πολιτικής που θα περιορίζει τις ανισότητες. Και όλα αυτά με σχέδιο μακροχρόνιο, κατά τρόπο συντεταγμένο και οργανωμένο.

Η προοδευτικότητα και η αριστερή ρητορεία

Ο κ. ΣΗΜΙΤΗΣ θέτει ζητήματα ιδεολογικού κλίματος και περιρρέουσας ατμόσφαιρας, συνθήκες οι οποίες, όπως λέει, ενισχύουν ή αποδυναμώνουν πεποιθήσεις, στάσεις και ενέργειες. «Για να επιτευχθούν κοινωνικές αλλαγές χρειάζεται κοινωνική δυναμική» τονίζει χαρακτηριστικά. Ουσιαστικά μιλάει για ένα «ιδεολογικό ρεύμα» που θα συνοδεύει και θα στηρίζει το πρόγραμμα και το σχέδιο για τη χώρα. «Όσοι αποφεύγουν τα σχέδια, τις δημόσιες συζητήσεις και τις νέες ιδέες, όσοι προτιμούν τις γενικόλογες τοποθετήσεις υποσκάπτουν, αν δεν καταδικάζουν εκ των προτέρων τις όποιες προσπάθειες αλλαγών» τονίζει με έμφαση,

απευθυνόμενος προφανώς και στο κόμμα του.

Για να προσθέσει ότι «η δημοκρατική παράταξη έχει την υποχρέωση να αναδιαμορφώνει την πολιτική της με τη συστηματική μελέτη των μέτρων που προτείνει, αλλά και να προετοιμάζει την κοινή γνώμη ώστε να πετύχει τη συστράτευση της. Διαφορετικά εγκυμονεί ο κίνδυνος η προοδευτικότητά της να εξαντλείται σε μια τυποποιημένη αριστερή ρητορεία».

Και να καταλήξει ότι «ο προοδευτικός λόγος είναι δημιουργικός λόγος, γι' αυτό οφείλει να κατευθύνει τη σκέψη, αλλά και την πράξη σε νέους δρόμους».